

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

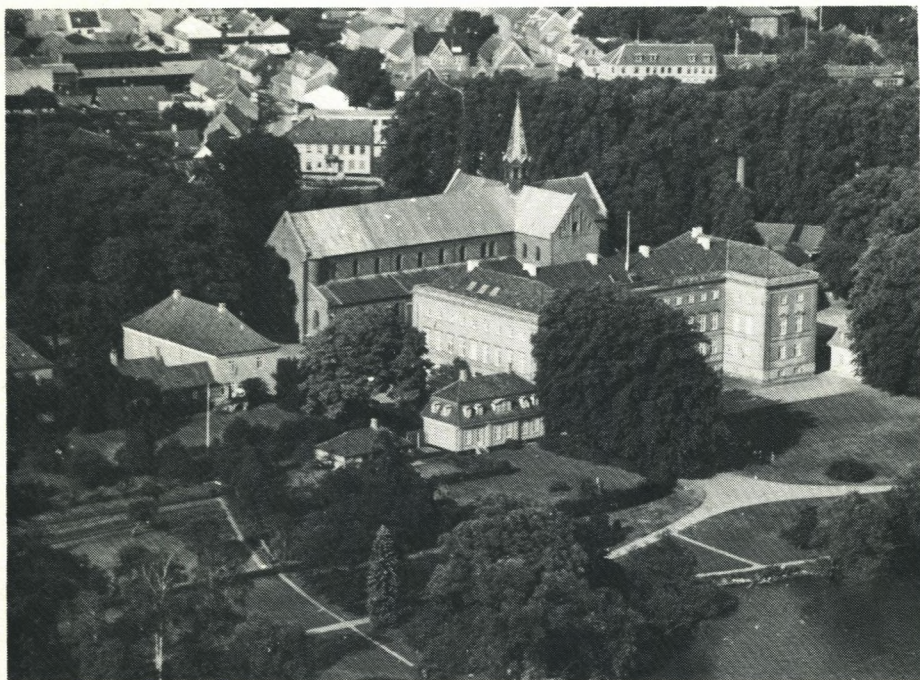
SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

Årgang 70 . Nr. 10

December

1985

Akademiet set fra oven

Indhent tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ

4300 HOLBÆK
Hovedvej 4
(03) *43 41 22

4400 KALUNDBORG
Slagelsevej 162
(03) *51 11 66

4500 NYKØBING Sj.
Autogården
(03)* 41 11 22

Nyt tøj til bilen

ALTIKA

Autokonfektion
Blegdamsvej 28
2200 København N
(01) 39 64 41

Poul & Bent Henningsen
(1939)

**H. C. Bjødstrup
Jensen**

Urmager & Optiker

St. Kongensgade 32
1264 København K
Telf. 15 18 21

Grundlagt 1821

Sorø Akademi
Skovdistrikt

Telf. (03) 63 01 25

gælder det **SPHAGNUM** så tal med

Pindstrup Mosebrug A/s

Pindstrup
8580 Ryomgård
Telefon (06) 39 61 00

**SAAB
DACIA**

Salg - Service

Aut. -forhandler
NIELS THIELE

Automobiler
STENLØSE

Tlf. (02) 17 00 72

LYNGE & SØN A/S

INTERNATIONALT ANTIKVIARIAT

SILKEGADE 11 - DK
1103 KØBENHAVN K.
TELEFON (01) 15 53 35

Nattevandring

Mel.: Paa Sjølund's fagre Sletter.

Træd ind ad Klosterporten
en sen Septemberkvæld,
naar Himmeldybet blinker
med klarest Stjernevæld,
og gaa de kendte Deje
i Nattens Dunkelhed,
mens Kirkeurets Stemme
saa hjemligt toner ned.

Septemberrat er Mindets;
paa Hæld nu Somten gaar:
Højt over sorte Linde
Syvstjernen sløret staar.
Hvor godt Du dog kan finde
hvært gammelt Sted igen!
I Luften mildt det suser,
en Fugleslok fo'r hen.

Der ligger den og blunder,
den gamle, hvide Borg,
som saa Din lyse Jubel
og Barnesindets Sorg.
Saa mange lette Fødder
har Stengangs Flisen slidt,
og siden har de vandret
i Verden tunge Skridt.

Et Spoveflojt i Natten,
saa nært som Mindet nu,
alt fjernere det toner:
saa svandt Din Barndom, Du!
Og Trækfuglskaren drager
mod fjerne Stjerner hen:
Hvor godt en Stund at finde
sin Barndoms Sind igen.

»Nattevandring« er skrevet af Hubert Rosen til Gamle Soraneres fest på Akademiet den 5. september 1926.

Julegaver

Portofrit tilsendt

Soranerslips med indvævet skolemærke – blå, sort og lysegråt 75,00 kr.

Det rigtige blazermærke med guldtrækkeri o.s.v. 90,00 kr.

Send check til adjunkt Jon Villadsen, Klosterporten, 4180 Sorø.

Soranerbiografier 1584-1960

4 bind indbundet 600,00 kr.

Send check til kassereren, portofrit.

1584-1737 175,00 kr.

1747-1800 75,00 kr.

1822-1900 200,00 kr.

1901-1960 150,00 kr.

1901-1960 fås også i tiårs-hefter

å 25,00 kr.

Et skatkammer af oplysninger – Et enestående værk.

Otto Hagemann

Sorø-Tiden 1922-1929

Som sommerbolig købte farfar i 1890 en lille villa i Skovshoved. Der var andre familier fra det københavnske borgerskab, som også fandt til »Søbakken«, blandt dem grosserer F. W. Andersen. Hans datter Nelly blev 1901 gift med Henrik Raaschou-Nielsen, rektor i Sorø 1911-41.

Da mine forældre i 1922 havde besluttet sig til at flytte til Bergsjøholm i Skåne, som min far havde overtaget i 1916 ved min farfars død, har det gamle venskab mellem min far og fru Raaschou-Nielsen nok været en væsentlig årsag til, at mine forældre gerne ville have mig på Sorø Akademi.

Optagelsesprøven

Sammen med min mor rejste jeg da, jeg husker ikke hvordan, men formentlig med toget, til optagelsesprøve i Sorø juni 1922. Vi blev indkvarteret i rektorboligen, i det eefags værelse ud mod rektorgården.

Min første erindring fra Sorø stammer fra det første morgenmåltid. Bagefter sagde jeg til min mor: »Lagde du mærke til, at smørret var harsk«? Sagen var, at det var margarine, og det skænkede jeg vist ikke flere tanker de næste 7 år.

Ved prøven i mundtlig dansk fik jeg ros af Frimodt, fordi jeg i sætningsanalysen kendte omsagnsled til grundled. Senere i 1. mellem var jeg meget mere imponeret, da Flemming Kiørboe talte om »en præposition med sin styrelse« – sådan mener jeg, han sagde – som jeg kun kendte som et ganske almindeligt forholdsord. I den danske stil, vel nok diktat, skrev jeg efter megen tvivl en »fremmet«. Jeg spurgte bagefter min mor, hvordan det skulle staves, og da jeg havde fået det rigtige, spurgte jeg, om hun så troede, jeg blev optaget. Det mente hun nok, og det blev jeg. Jeg var Soraner.

De dage, optagelsesprøven varede, fik jeg en forsmag på, ihvert fald nogle af fritidsaktiviteterne. Jeg blev straks gode ven-

ner med skolens badeanstalt. Men iøvrigt var der vist ikke megen fritid.

Sommerferien kom, og gik, med spændt forventning om alt det nye, der skulle ske.

Rektorhjemmet

Man kunne normalt ikke blive alumne med det samme, ihvert fald ikke fra 1. mellem, men måtte indkvarteres privat. Rektorboligen blev mit Sorø-hjem de næste 2 år.

Familien bestod af rektor, fru rektor, Lisbeth, Berete og Knud – foruden Herluf og Eleanor, der var flyttet hjemmefra, men ofte kom hjem på besøg.

Foruden mig var der to logerende, Jørgen Bech fra Valbygård og Erik Feodor Nielsen fra Rudkøbing. Jeg måtte dele værelse med Knud, der var 4½ år yngre end jeg og ret forkælet, men iøvrigt meget flink.

Han havde en for mig irriterende vane, at ligge og virre med hovedet, før han faldt i søvn. Det kaldtes at rulle og var en følge af, at han tidligere havde haft eksem og da vist var bundet på hænderne for ikke at krads sig. Jeg plejede at give ham 5 minutter til at rulle i.

Jørgen og Erik var i realklassen, altså »store« og var vældig rare imod mig. Jeg faldt godt til i hjemmet, blev accepteret som søn af huset, og lærte hurtigt skikke, som jeg ikke kendte hjemmefra. F.eks. måtte man ikke sige: Må jeg få brødet, men skulle sige: Må jeg bé om brødet. Og rektor bad bordbøn som indledning til hvert middagsmåltid, som var 12,20 – på grund af den delte skoletid. Når der havde været vask og der derefter kom strygekone, fik vi »strygekaffe« kl. halvfem. Iøvrigt holdtes stort set samme tidsplan som alumnernes. Vi levede godt, maden var god og rigelig. En gang om året (forår eller eftersommer?) roede vi i den store solide rektorbåd til Ægir, hvor vi fik kaffe til medbragte kager, og en efterårsdag cyklede vi alle til Bromme plantage og plukkede svampe. I frokostpausen, kl. 9,30-9,50, var vi hjemme til kaffe og smurt mad. Rektor havde da ofte en alumne med

hjem. I det hele taget var rektors uhyre gæstfrie. I den forbindelse kan jeg nævne, men det må have været efter min tid i hjemmet, at en ung student kom med sin veninde, og rektor spurgte: I hvilket forhold står I to til hinanden? Fru rektor fandt spørgsmålet upassende, men rektor replicerede: Jeg spurgte jo ikke, om de stod i forhold til hinanden.

Oftede var der en gæst til middag, det kunne være en far eller mor til en elev, der kom for at tale med rektor om poden. En fremmed censor, en foredragsholder eller forældre til rektors logerende.

Det var et favnende hjem – og meget hyggeligt. Også da jeg var blevet alumne, og efter min skoletid, kom jeg ofte i hjemmet, og da jeg var blevet gift og havde sat bo, var rektor og fru rektor ikke sjældent vore gæster.

Knuds og mit værelse lå mellem spise-stuen og rektors soveværelse, med vindue mod syd, mod rektorhaven og søen. Væg-gene var køkkenblå.

Rektor vækkede os hver morgen, som regel med barberskum i ansigtet. Så var der morgenmad – havregrød – og så over på skolen.

De første skoledage

Hvordan den første skoledag forløb, har jeg ingen erindring om, men formentlig har hele skolen været samlet, for jeg mener at huske, at rektor talte om, at man ikke tolererede »drøjeri«, men heller ikke »flabede« smådreng. Disse ord kendte jeg ikke, men forstod dog meningen. Så er vi vel gået til klasseværelserne og har dér af de forskellige lærere »fået for«, måske også fået besked om, hvilke bøger vi skulle have. Skoletiden var opdelt med syv timer á 40 minutter, således: Lovsang og eventuelle meddelelser ved rektor kl. 7,50-8,00. Derefter 8,00-8,40, 8,50-9,30, spise-frikvarter 9,30-9,50, timer 9,50-10,30, 10,40-11,20 og 11,30-12,10. Så kom middagspausen (undtagen om onsdagen, da der var »samlet skoletid«) og eftermiddagstimer 3,00-3,40 og 3,50-4,30 (det hed ikke 15 og 16 den-

gang). Den første dag måtte vi døje med, at andenmellemerne der – ligesom vi det næste år – følte sig store, fordi der var kommet nye »møgunger«, gik rundt og var vigtige og spurgte os, om vi havde husket at få rebstigen og de syv gyldne baderegler. Der var nok nogle af de mere naive, der hoppede på den. Kammeraterne lærte man hurtigt at kende, jeg sluttede mig mest til Flemming, der boede hos oldfruen, frk. (Louise) Rasmussen ovenover skolens vaskeri ved siden af Kloster-porten, Claus Kühle, der boede hos Fru Lund på Frederiksvej, og Niels Lunn, som boede hos Juul-Mortensen på gym-nasie-bygningen.

I søkanten var der Gedeboller, som jeg ganske naturligt ikke havde set før. Såvidt jeg ved, findes de, foruden i Sorø sø kun i en enkelt sø i Jylland. Vi lavede pusterør af tækkerør fra søkanten og brugte store, grønne hyldebær som skyts. Slangebøsser, som rektor kaldte katapulter var strengt forbudt.

Vi lærte noget!

Skoletimerne gik deres jævne gang. Det var vel nok noget af, hvad man nu kalder terperi – »den sorte skole«. Men vi lærte noget – de fleste af lærerne var sig deres ansvar bevidst: At lære os noget. Og lærerne lærte vi efterhånden at kende, og sætte pris på, mere eller mindre, naturligvis. Selvfølgelig var de ikke alle lige inspirerende, men havde vel så andre gode egenskaber.

I frikvartererne skulle vi være ude, det skulle være meget dårligt vejr, for at vi fik lov at opholde os i Stengangen.

Når klokken ringede, strømmede vi ind og stillede op udenfor klasselokalet og ventede, til læreren kom og gav os ordre til at gå ind. Så stod vi op og ventede til der blev sagt: Sæt jer ned! Eller, hos nogle lærere, gik vi straks ind og satte os og rejste os, når læreren kom. Så blev vi hørt, fik for til næste gang, og var der tid til-overs, fortalte læreren noget eller læste op.

I dansk havde vi Frimodt, og det er

ihvert fald ikke hans skyld, hvis jeg laver fejl i stavning eller interpunktion. I munden havde han meget med »ørs, røys og andre rare sager«, men vi havde stor respekt for ham, så der var sjældent grund til at gøre brug deraf. Her kræves nok en forklaring: På Soransk blev mange ord forkortede, hvorefter der tilføjedes et S. F.eks. havde Frimodt, som var R.D., øgenavnet Rids; Bohn med den enorme næse hed Taps (Tapiren). I stilebøgerne forlangte Frimodt et stykke trækpapir. Havde man glemt det, skrev han med rødt: Trækpapir! Blev det glemt en gang til, skrev han: NB trækpapir, som fulgtes op af en »nævling«, et kraftigt rap med spanskkrøret, eller indvendig i hånden. Var der tid tilovers i timen, læste han op for os, f.eks. H. C. Andersens »Lykkeper«, og engang var vi på cykeltur til Tersløsegård, hvor vi fik chokolade og kager:

»Gamle Laf« og »Møk«

Lauritzen havde os i regning. Som mange andre havde han sine klicheer og kæpheste. Det, vi skrev med på tavlen, var ikke kridt, men gips (»tryk med det gips«), »det er utroligt, du ikke kan lære at forstå«, »det er den usigelige lyst og trang til at gøre sig bemærket«. Det hed ikke at »gange« (»gange betyder at gå«) men multiplicere. Ikke »lig med«, men »lige stort med«. »Gamle Laf« eller bare Laf var primus motor i soldaterkorpset, kendt fra Stenders kostskolebøger. Det var jeg tvangsindlagt i, men det morede mig ikke. Vi lærte eksercits og march og havde somme søndage drabelige krige, hvor Laf ledede det ene hold Müller (OB eller Fatter) det andet. OB's hold vandt altid – det var noget, han bestemte. Jeg tror, soldaterkorpset holdt op på grund af mangel på interesse. I begyndelsen af min tid i Sorø boede Laf i det sidste hus på sydsiden af Søgade. Der gik jeg til klaverspil hos hans datter. Jeg gjorde ikke meget ved det og fik heller ikke meget ud af det. Senere byggede han en villa i Sorø's østlige del og indrettede et stort kælderrum til trops- og patruljemøder.

Matthiessen, kaldet »gamle Møk« eller blot »Møk« (med langt tryk på ø) var vores lærer i fysik og kemi. Vi kunne vældig godt lide ham. Jeg havde den uvane at bide negle, og da han opdagede det, sagde han, at han ville invitere klassen på skovtur »til sommer«, hvis jeg holdt op. Det gjorde jeg – jeg har glemt, hvorhen turen gik. Møk og Laf gik begge af sommeren 1925, og Møk flyttede fra Ingemanns Hus til en lejlighed i bankens nye bygning i Storgade, hvor jeg ikke sjældent var hans og »mutter Tjims« gæst, sammen med Jonas Bruun og Niels Henning Axelsen, som begge kom ind i 3. ml 1924 og boede hos rektor hele skoletiden. »Tjim« var noget af en original, men sød og venlig. Hun var søster til Hubert Rosen.

Hubert Rosen

Hubert, min geografilærer, boede al min tid i Molbechs Hus. Han var ungarl og havde pensionærer. Frk. Ravn styrede hus for ham. Han havde en poetisk åre og skrev bl.a. kantate, sammen med Tscherning, til skolens jubilæum oktober 1922. Desuden instruerede han skolekomedier. Han var selv Soraner, cand. theol., men underviste foruden i geografi også i tysk og historie. Hvis han om vinteren syntes, der var for koldt i klassen, sagde han: Læg mig lidt i den kakkellovn! I 1946 fyldte hr. Rosen 70, og jeg sendte ham et brev. Som svar fik jeg følgende:

Kære hr. Hagemann!

Hjertelig tak for Deres fornøjelige brev med lykønskning til fødselsdagen.

Ja, 70 år er jo ikke så lidt, men kan tages, når man bare er nogenlunde rask, men det er jeg desværre ikke. Siden jeg for 5 år siden blev påkørt af en lastbil, har jeg befundet mig dårligt, og ved forskellige uheld med det syge ben, er det blevet værre med betændelse i leddene.

Raaschou-Nielsen så jeg i julen, og han var rask og fornøjet. Ja, han har jo altid haft et ligevægtigt sind til at møde livets genvordigheder. Det glæder mig, at De har det godt. Livet på en stor gård er vel

bedre end nogensomhelst anden tilværelsesform. Jeg blev mod al fortjeneste overvældet med breve og telegrammer (de sidstes adresse er ikke altid nem at finde ud af) og nu sidder jeg og prøver at gøre min skyldighed med at takke.

Derfor kun disse linier for at udtrykke min tak til Dem.

Med de venligste hilsner til Dem og Deres.

Deres hengivne *H. Rosen*

Det var min sidste forbindelse med Rosen.

Gorm Hansen

I historie og religion havde vi Gorm Hansen, »Gim«. Han var kun 50 år i 1922, men virkede gammel med sit grå fuldskæg. Spændende var han ikke, men rar. Det hændte, vist i 1.G., at Hemming Frantzen, efter at have rejst i toget om natten fra Skagen, var faldet i søvn i timen. Sidekammeraten vækkede ham, og Hemming vågnede med: »Hvad er der?«, hvorved Gim blev klar over situationen. Da vi andre fortalte, at Hemming havde rejst hele natten, sagde Gim: »Så læg du dig bare ned og sov videre«.

Juul-Mortensen

Juul-Mortensen underviste os i engelsk. Hans øgenavn var Heus. Hvad det betyder, og hvorfor han kaldtes sådan, ved jeg ikke. Han var en udmærket lærer, men med et noget voldsomt temperament. F.eks. kunne han i irritation sige, eller måske snarere råbe: »Du er omgivet af et tommetykt lag af slimet sløvhed«. I begyndelsen af 1.ml. havde jeg to voldsomme sammenstød med ham. Første gang, fordi han fandt på at gå rundt i klassen og kontrollere bøgerne. Jeg havde arvet min fra mine to søstre, og den var fuld af tegninger. Det bragte ham i raseri og resulterede i en omgang øretæver. Anden gang, ja det kræver lidt forklaring. Der var i begynderbogen retskrivning på den ene side, lydskrift på den anden. Vi skulle læse på lydskriftsiden, men jeg havde læst 1.ml's.

sum i 5. under, det sidste halvår på retskrivningssiden og tillod mig derfor at gentage dette, hvorover han kom i harnisk, og denne gang blev det en omgang af spanskkrøret.

Jeg fandt, og finder stadig, hans reaktion i begge tilfælde stærkt overdreven, men en forklaring kan nok findes i, at han faktisk var syg. Han havde sygeorlov fra 1. oktober til 1. januar.

Vi blev senere særdeles gode venner. Jeg var en søndag med familien Juul-Mortensen i deres sommerhus ved Storebælt, han var en af de lærere, jeg gerne besøgte efter skoletiden, og ved vort 25-års studenterjubæum blev vi dus.

Hjort og Tscherning

I naturhistorie havde vi Hjort, kaldet Loppen eller »Høj«. Han var rar og venlig, men ikke voldsomt inspirerende.

Tscherning var organist og sanglærer. Foruden danske fædrelandssange lærte vi de sange, der stod i lovsangsbogen, herunder afslutningssangene og ikke mindst konfirmationskantaten, som var 4-stemmig med orgelledsagelse. Jeg begyndte som sopran, i 3.ml. vistnok alt og efter at min stemme var gået over 1. bas. I 4.ml. havde vi ikke sang. Da holdt jeg også op med klaverundervisning hos frk. Lauritzen – med undskyldningen: Manglende tid. I 1.G. fik jeg lyst til at begynde igen, hos Tscherning; han døde, da jeg var i 2.G., hvorefter jeg afsluttede min klaverundervisning i Sorø.

Neuhaus

Den anden musiske lærer var Neuhaus, som underviste i tegning, vistnok kun til og med 3.ml. Måske har mine forældre troet, at jeg havde kunstneriske evner, hvad jeg absolut ikke havde. Jeg havde i Mørdrup fået undervisning i tegning og maling af Charles Dahl og fortsatte privat hos Neuhaus, uden videre succes, men havde det hyggeligt de søndag-formiddage, jeg var dér. Det varede vist kun 2-3 år.

Thomsen

Endelig var der Thomsen, som havde os i skrivning, sløjd, gymnastik og havearbejde. Skolen havde en have der leverede frugt og grøntsager til alumnatet. Der var vi beskæftiget i sommertiden, vistnok 1 gang om ugen efter skoletid. Thomsen var en dygtig lærer og temmelig kammeratlig overfor os – så meget, at vi ikke altid kunne trække grænsen. Således husker jeg, at Flemming og jeg engang, mens vi legede i vaskeriets gård og så Thomsen gå forbi på den anden side af et stakit, råbte til ham: You are a sleepy mule, hvad han med god ret tog os særdeles unådigt op, uden at der dog skete andet. Men jeg husker engang, at han, jeg ved ikke hvorfor, gennembanke en elev med sin spanskrørstok ganske ubehersket. Siden kunne jeg ikke lide ham. I gymnastiktimerne havde vi en gang om ugen dans og skulle lære Scottish, Rheinländerpolka, Lanciers o.s.v. Da sad musikdirektør Chr. Jensen fra Ringsted på en rullepude og filede på sin violin, mens Thomsen dirigerede dansen, bl.a. ved hjælp af en tovende.

»Fatter«

Foruden de nævnte lærere havde vi kontakt med Müller, som havde inspektionen på Stengangen i frikvartererne og eftermiddagsbadning de dage, vi ikke havde gymnastik. I de underste klasser var vi hundeanst for ham. En af de første gange, vi havde eftermiddagsbadning, kom jeg nogle minutter for sent. »Kom herhen«, brølede Fatter. Da jeg stod foran ham, troede jeg, han ville give mig en øretæve, og min spontane reaktion var at holde om hans håndled. »Hvad fanden, dreng, lægger du hånd på din lærer?« lød det, og jeg troede, verden var ved at gå under – jeg mindes nu ikke, at der skete mere ved den lejlighed. I gymnasiet var jeg meget fine venner med Fatter, vel nok også fordi jeg var en god gymnast. Jeg mødte engang Fatter på Storeplads, og han havde en sort plet i panden. »Spyt på det og tør det af«, sagde han. Jeg bad ham om at låne hans lommetørklæde og selv

levere spyt. Bagefter sagde han: »Tak skal du have, det skal ikke gøre vort venskab mindre«. I 1945 fyldte han 70, og da jeg mente, han var flyttet til Ballerup eller Bagsværd, men ikke kendte adressen, sendte jeg et brev til Sorø og fik dette svar:

Spergelmarken 6, Søborg

Kære Otto Hagemann!

De kan ikke tænke Dem, hvor dybt rørt jeg blev over Deres venlige fødselsdagsbrev, og samtidig glædelig overrasket over, at en af mine gamle elever stadig mindes mig gamle stabejs med venlighed. – Jeg bor altså ikke hverken i Ballerup eller Bagsværd, men det er noget med B, nemlig Buddinge, hvor jeg residerer i en lille bungalow med have – jeg tog min afsked allerede 1. april i fjor.

Jeg husker udmærket godt den lille episode på badeanstalten, blot var jeg ikke klar over, at det var Dem, der var synderen (eller syndebugken!), jeg bliver også mindet om den, hver gang jeg ser pastor Christophersen – kan De huske ham, han var lægesøn fra Ringsted – Bløder – og var vist dengang i II eller III G.; han kan adskillige anekdoter om mig, som han serverer på en forbløffende morsom måde, og denne hører til hans glasnummer.

Fortsætter i næste nr.

Jul i Sorø 1985

– Det traditionsrige Julehæfte, 33. årgang.

Pris kr. 47,50 + forsendelsesomkostninger kr. 10,00.

Bestil hæftet på tlf. (03) 63 26 05.

Brevkassen

Om adjunkt og lektor Bohn

Soraner-bladet er utvivlsomt det vigtigste bindeled imellem gamle soranere.

Man glæder sig til at høre smånryt fra skolen, men ikke mindre til at læse om større begivenheder og en bredere behandling af emner med tilknytning til skolen, især når det drejer sig om forhold, som man selv har kendskab til.

Jeg gik derfor velopløst igang med *Kurt Bresson's tale* ved årsfesten gengivet i novembernummeret, men fik som læsningen skred frem, en dårligere og dårligere smag i munden, fordi talen i stigende grad formede sig som et personligt (på klassens vegne?) opgør med den daværende lærerstab og navnlig med dens leder, rektor Bohn, der fremstilles med stærke udtryk som en person, der intet forstod af besættelsestiden og de folkelige kræfter, der i stigende grad kom til udtryk mod besættelsesmagten, ja, nærmest modarbejdede sådanne tiltag.

Jeg er student fra 36 og havde Bohn som tysklærer i tre år i mellemskolen og som læseinspektør på hovedbygningen og har ingen personlig føling med hans tid som rektor i Sorø, men har fået det indtryk, at der var vanskeligheder på skolen i denne periode. Vanskeligheder, som jeg har tilskrevet hans noget gammeldags skolemesterfacon, og som jeg – når jeg ser tilbage – oplevede ved enkelte lejligheder i hans første sorøtid som et problem, men nu formentlig forstærket, da han var blevet leder, og tiden efterhånden en anden, men aldrig har jeg følt, og jeg tror roligt, at jeg kan skrive vi, der kendte Bohn fra hans første periode i Sorø, at han ikke handlede ud fra et dybtfølt engagement i skolen og dens liv med de bedste intentioner om at gøre eleverne, som han følte et stort ansvar for, til gode danske mænd. Og mindst af alt kunne man komme til at betvivle hans nationale sindelag. Var nogen repræsentant for de gamle dyder: Gud, Konge og Fædreland, så var det ham.

At bringe ham i forbindelse med den glose, som Neuhaus i artiklen citeres for at have gjort, er noget, der forekommer helt ude af takt med rektor Bohn's personlighed.

Det er muligt – jeg ved intet herom og har aldrig hørt antydninger herom, at rektor i besættelsestiden har oprådt som beskrevet og derved slået den officielle tone an på skolen, selvom jeg tvivler på, at læ-

rerstaben skulle have været så uselvstændig i et så alvorligt spørgsmål, men samtidig føler jeg mig helt overbevist om, at Bohn handlede ud fra en ærlig overbevisning om, hvad han mente tjente skolen og dens elever bedst.

Det havde klædt taleren, om han i den af personlige erindringer prægede tale havde givet udtryk for, at forhold på skolen og navnlig rektors væremåde i relation til besættelsen efter hans – talerens – mening var misforstået, istedet for at sværte – for ikke at sige tilsvine en mands minde, således som talen gør.

Det betyder ikke, at sorøerindringer skal være nostalgisk lyserøde uden kritik, men at de ikke, således som det her er tilfældet, skal give et helt ensidigt unuanceret billede, præget af personlig modvilje mod et menneske, ligesom jeg finder, at Soraner-bladets ellers så udmærkede redaktør ikke burde have bragt talen, uden i det mindste at have tilføjet en kommentar om, at andre måske har et andet billede af skolen og dens rektor på den tid.

Frode Gam (S 36)

P.S. I dette tilfælde drejer det sig om en officiel tale, holdt efter manuskript, og så må redaktøren afgøre, om talen skal trykkes, som den blev holdt, eller om den skal refereres med udeladelse af, hvad der ikke passer med den almindelige opfattelse. Jeg har valgt det første, og det glæder mig, at min gamle ven *Frode Gam* har reageret med et helt andet og rigtigere billede af Bohn.

Havde det drejet sig om en indsendt artikel, havde der været al mulig grund til at bede forfatteren overveje, hvad han skrev, før den blev trykt.

Red.

Herbert Schou

3. november 1902 – 17. oktober 1985

Herbert Schou (S 1922) døde på Palsgaard den 17. oktober 1985.

Han var min gode ven – ja hele holdets gode ven. Han var altid den glade, muntre og venlige fyr, der sikkert ikke havde en eneste uven.

I Sorø kom vi en del sammen. Herbert

var ikke alumne, men han boede i Klosterporten hos den navnkundige regne- og gymnastiklærer C. A. Nielsen – Røde Nielsen – der selv var soraner (S 1885). Mange er de timer, jeg der har været sammen med Herbert. Vi var nogle stykker, som var grebet af den dengang udbredte spiritistiske forsøgsdille, borddans og hvad der ud af denne kunne udledes. Jeg kan huske, at vi havde adskillige »samtaler« med hedegangnes ånder, og dem var der jo nok af i det gamle hus, men jeg har glemte, hvad det var, vi fik af vide.

Senere traf vi hinanden i København, men så skiltes vore veje i mange år, indtil vi igen traf sammen ved vort 40-års studenterjubilæum. Vi besøgte hinanden – desværre med alt for lange mellemrum. Det var en oplevelse at besøge Herbert og hans strålende kone på Palsgaard.

Om Herbert Schou's karriere og om de initiativer, han tog som godsejer og industrileder, kan man læse i Soraner-Biografierne, også om de mange soranere i hans familiekreds.

Både hans farbroder og dennes farbroder har været formænd for Soransk Samfund.

Vi, der er tilbage af holdet, vil altid med glæde mindes vor trofaste og gode kammerat Herbert Schou.

Mando

Undskyld, rektor

I Jydske Tidendes Dannevirke-Hejmdal skrev redaktør Sv. Irgens Hansen (S 30), om rektor Erling Kristensens translokationstale søndag den 15. september, følgende:

Undskyld, rektor

Lad jer ikke skræmme af fremtidsangsten – Jeg kan ikke love jer at blive rige og lykkelige. Men jeg kan love jer et godt liv, hvis I bruger jer selv og det, I har lært i lyst og nød, hvis I skaber oplevelser for andre, hvis I får tingene til at gro og udfolde sig – så bliver verden bedre.

Disse guldkorn til ungdommen findes i Soraner-bladet for september, hvor rektor Erling Kristensens tale ved translokati-

onsfesten på Sorø Akademi er gengivet. Det var en tale med både peber og salt. Rektor var meget direkte, når han over for de unge fremhævede – »jeres forældres generations forkælelse, dens holden på de gode stillinger, den satte sig til rette i, i løbet af 70'erne og det, at den siger et og gør noget andet –«.

Bliv dog ikke modløse. Nok skabes der konflikter og uro rundt omkring, men – »al den ufred bør I gøre om som aktive mennesker, det kan være som konservative eller socialister, som græsrodde eller aktivister, men det må ikke være som terrorist.« Punktum.

Undskyld, hr. rektor, den sidste sætning nødvendiggør en forklaring på, hvad der menes med betegnelsen aktivist i modsætning til terrorist. Begreberne aktivisme og aktivister er så nye, at de ikke findes i Ordbog over det danske Sprog. Men af et par ordbøger (fra 1962) fremgår, at aktivisme er udtryk for »politisk bevægelse, der arbejder med voldelige midler« eller »politisk bevægelse, der ønsker at anvende kraftige midler for at få sine ideer realiseret«.

Ud fra denne ordforklaring er det forbløffende, når en skoleleder giver de afskedtagende elever det ord med på vejen, at de ikke skal betænke sig på at blive aktivister.

Hvor går grænsen mellem aktivisme og terrorisme? Når BZ'ere beslaglægger et hus, er gerningsmændene da aktivister eller hvad? Hvis de angriber politiet med livsfarlige våben, er det ihvert fald en slags terror.

Hvis strejkevagter eller demonstranter med partisansøm eller brandbomber forhindrer andre borgere i lovligt at færdes, er det da ikke terror?

Rektor Erling Kristensen advarer udtrykkeligt de unge mod at bruge terror. Han mener det altså godt, tør man gå ud fra. Det fornemmes, at både sproglig og politisk frustration kan være årsag til, at han sætter lighedstegn mellem aktive og aktivister. Det er oftest en grad af terror til forskel.

Rektors svar

Kære red. Sv. Irgens Hansen.

Jeg er overrasket over Deres formodning om, at min brug af ordet aktivist skulle være udtryk for en »sproglig og politisk frustration«.

Jeg har brugt ordet i den nutidige betydning: En der er mere end almindelig aktiv. Præcis samme betydning, som statsministeren lagde i det, da han efter sidste valg takkede »de konservative aktiver« for deres indsats. I nutidig betydning er det et meget positivt begreb, som naturligvis ikke kan anvendes på volds-personer.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at politisere det, som De forsøger.

Med venlig hilsen

Erling Kristensen

Apropos rektor Bohn

»Den ny rektor Poul Hugo Bohn tiltrådte den 1. januar 1944. Han havde været både adjunkt og lektor i Sorø fra 1920-39, hvorefter han udnævntes til rektor for Rungsted Statsskole. Den ny rektor havde altså som de nærmest foregående rektorer et godt kendskab til den skole, han skulle lede. Han overtog Raaschou-Nielsens og Wests planer og arbejdede videre med dem, uden at der i hans rektorperiode kom noget resultat ud af det.

Som skoleleder var Bohn af den gamle type. Han krævede disciplin = hurtig og velvillig lydighed over for påbud, der gives af ens retmæssige foresatte, og arbejde. Man må lægge kræfterne i hele tiden. Lærerne er elevernes ældre venner, ikke deres ligestillede kammerater. Der var nok en hel del om det, når en af hans rektor-kolleger sagde, at han skulle være født på Frederik VI's tid.

Bag den formelle ydre maske mærkede de, der kom ham nærmere ind på livet, en stor kærlighed til skolen, dens traditioner og dens elever.

Allerede da han kom til Sorø som rektor, var han mærket af sygdom, og det

faldt ikke i hans lod at få gennemført nogle af de projekter, han havde arvet efter sine forgængere. Hans strenge krav til andre, krav, som han selv levede op til, gav ham skuffelser, der sled på ham, for han havde sine ganske bestemte principper, som han ikke gik på akkord med, hvilket bevirkede, at han kunne virke noget stiv, men han elskede skolen og kæmpede for det, han fandt var ret og rigtigt«.

»Sorøkrøniken«

Ovenstående er et citat fra »*Sorøkrøniken*«, som udsendes af Finn Jacobsens forlag i anledning af Sorø Akademis Skoles 400-års jubilæum i 1986. Det bliver et rigt illustreret værk i to bind, hvoraf det første rummer Sorø Klosters, skolens og akademiernes historie fra 1141-1986 med 8 sider i farver, hvoraf ovenfor bringes et lille afsnit. Det andet bind rummer diverse pavebreve til Sorø Kloster, Absalons testamente, Sorø Klosters Gavebog, oversat fra latin for første gang, og alle de forskellige fundatser for skolen og akademierne ned gennem tiden, sluttende med dronning Margrethes fundatstillæg af 1973. Heri bringes også farvegengivelser af skjoldefrisen i kirken, som den har set ud til forskellig tid. En længere række af de velkendte malerier på Akademibygningen bringes også i farver, fordelt over værket, takket være støtte fra Stiftelsen Sorø Akademi.

En række fonde støtter udgivelsen med store beløb.

Forlæggeren er *Finn Jacobsen*, der udsendte »*Holberg i tekst og billeder*«, i anledning af hans 300-års dag i 1984, og som alle Soransk Samfunds medlemmer fik tilsendt.

Dette sker dog ikke med denne bog, der indbundet i to bind med ialt 550 sider kommer til at koste 670,00 kr, men den tilbydes Soransk Samfunds medlemmer med 20% rabat. Den udkommer ca. den 1. maj 1986, og den er skrevet af red.

En særlig blanket kommer sammen med Soraner-bladet engang efter nytår.

Red.

Noget om årsfester –

Der var en enkelt detalje i formandens velkomst ved årsfesten, jeg studsede lidt over: Bemærkningen om, at vi jo desværre ikke kan være flere. Jo, kære formand – det kan vi godt; men vi *vil* ikke!

Da jeg i sin tid (1973) var med som rus, var de yngre årgange placeret i de små tilstødende spisestuer – yderst bekvemt, syntes vi selv; da talerne gik for vidt (og det gjorde de i høj grad dengang!), lukkede vi døren til spisesalen og hyggede os glimrende endda.

Jeg indrømmer, at det ikke var nogen helt heldig løsning, specielt ikke i den variant; russerne er jo trods alt en slags hovedpersoner ved årsfesterne. Men besluttede man i stedet, at de første 170 (eller hvor mange der nu kan være) tilmeldte fik plads i spisesalen, og at smølehovederne så i stedet for at blive afvist blev anbragt i de tilstødende lokaler, ville man have løst flere problemer på en gang: Adgangsbe-grænsningen ville reelt være ophævet, idet de ca. 40 ekstra pladser overstiger antallet af afviste de senere år; *lokalerne ovenpå ville blive fyldt bedre op under kaffen og dansen*, så vi undgik fornemmelsen af halvtomme rum – specielt lovsangssalen plejer at være en tragedie i 5 akter; og endelig ville et større antal deltagere formodentlig påvirke det ikke just bladguldbe-lagte årsfestregnskab i gunstig retning. (Det sidste argument er filistrøst, det indrømmer jeg; men alligevel –).

Naturligvis ville det da være ideelt, hvis vi alle kunne sidde sammen; men når det nu ikke kan lade sig gøre, må det da være bedre at komme med (og at lade komme med) på bagsædet, end at blive afvist (og afvise)! Og tilbuddet om at komme til kaffen er jo reelt kun et tilbud til dem, der bor i Sorø – der er ingen, der rejser landet rundt for at få en kop kaffe og en lanciers.

Endelig: Formandens vision om fremover at holde årsfest i en gymnastiksal – hvor nybygget, lækker og smuk den så end måtte være – deler jeg ihvert fald ikke!

Per Salling (S 73)

PS til 1928-35 i nr. 9

Forord bryder ingen trætte, måske ligeså med PS. Mine Sorø-optegnelser, skrevet i sin tid *kun* til intern arkivering, sendte jeg min ven og medjubilar Ranvig »Privatis-sime« og ikke qua redaktør.

Men jeg fulgte hans ønske om at få dem i bladet.

Nu ved gensyn af dem på tryk blev jeg overrasket og flov over at have fyldt så meget, *for* meget og nok at have været for privat netop til det brug.

Men redaktøren er kun ansvarlig for, at mine anførte (omtrent eneste gode) karakterer trods min anmodning ikke er udeladt. Jeg siger med Holberg: Jeg ville ikke, det skulle være sket for hundrede rigsdaler.
S.T.V.

Julen nærmer sig –

Chorus Soranus har måske en gaveide. Vi har stadig kassettebånd tilbage af vores 2 indspilninger fra 1984.

»Jul med Chorus Soranus« – med udelukkende danske og udenlandske julemelodier.

»Soranske sange« – med bl.a. konfirmationskantaten.

Hvert bånd kan købes for 49,00 kr. + forsendelse 5,00 kr., ved indbetaling til:

Hanne Christiansen, Holbergsvej 36, 4293 Dianalund, Giro 66 79 692.

Med venlig hilsen og glædelig jul.
Chorus Soranus

Jubilæumsfond!

Efter i nogen tid at have drøftet muligheden af at oprette en fond i anledning af skolens 400-års jubilæum blev vi klar over, at en sådan fond af hensyn til den nye fondslov burde oprettes før 1. januar 1985, og stiftelsesdagen blev derfor Holbergs 300-års fødselsdag, den 3. december 1984, og fonden fik navnet Sorø Akademis Kulturfond.

Fonden har som bestyrelse fået *rektor Erling Kristensen, byretsdommer H. C. Thomsen* (s 65), *advokat Lars Langkjær* (S 65), udpeget af hhv. Soransk Samfunds bestyrelse og advokatrådet, samt under- tegnede som repræsentanter for lærerne og de inspektionshavende på kostskolen.

Hensigten er, at fonden skal kunne støtte formål, som det ellers er umuligt eller dog vanskeligt at få (tilstrækkelige) midler til på de normale, løbende bevillinger. Og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi håber, at mange netop i anledning af skolens jubilæum vil lade deres gave bestå i et bidrag – stort eller lille – til fonden.

Gaverne er fradragsberettigede på selvangivelsen

Efter de almindelige regler, der går ud på, at gavebeløb over 300,00 kr., dog højst 1000,00 kr. kan fradrages, idet det mindste beløb, der må medregnes er 50,00 kr.

Man kan altså lægge sit bidrag til fonden sammen med bidragene til Røde Kors, Folkekirkenes Nødhjælp o.s.v., når man regner sit fradrag ud. Beløb, der fradrages 1985-indkomsten, skal naturligvis være indbetalt samme år: Derfor denne opfordring til straks nu i december at sende en gave.

Hvad kan fonden så støtte?

Efter fundatsen er det kultur i bredeste forstand, men blandt de ting, der især har været talt om, er udlandsekskursioner. Det bliver stadig sværere at få hele klasser med ud at opleve de fremmede kulturer, klassiske eller moderne, og fonden vil gerne kunne støtte økonomisk svagt stillede elevs deltagelse i sådanne arrangementer.

Et andet eksempel kunne være en scene på skolen. Vores nye bibliotekar, Ranvigs efterfølger, er meget teaterinteresseret og iscenesatte sidste år med glimrende resultat: »Jean de France« som skolekomedie.

Planen for næste år er et så stort projekt som Shakespeare's: »En Skærsommer- natsdrøm«. Men skolen savner stærkt en

god, moderne scene med alt, hvad der hører til af lyd- og lysmateriel.

Akademiets nuværende elever og deres forældre er blevet opfordret til at støtte fonden med et årligt bidrag. Det betyder ikke meget for den enkelte, men sammenlagt kan beløbene medvirke til en bedre skoletid for vores elever. Vi håber de gamle soranere vil være med til på denne måde at støtte deres unge kammerater.

Indbetaling til: Giro 5 75 42 40, Sorø Akademis Kulturfond, v. advokat Lars Langkjær, Storgade 12, 4180 Sorø.

Olav Nygaard og Lars Kelstrup

Jul i Sorø 1985

34. årgang udkommer traditionelt i begyndelsen af december og kan derfor ikke anmeldes i dette nummer af SB, men der er sivet noget ud om indholdet.

Som naturligt er der en del gamle soranere blandt bidragyderne. Lektor Halfdan Beck skriver om sorøegnens fugle og Bodil Marie Strarup om, hvordan det er at være tandlæge i Sorø. For over 50 år siden begyndte hun i »Peberbøssen« i Priorgade og sluttede ude i Alleen i Politistationen. »Quercus« (bag dette navn skjuler sig en kendt soransk forstmand) skriver om Normannsgranen, og rektor Erling Kristensen gør i anledning af 400-års jubilæet rede for sine tanker om og sit mål med skolen og dens placering som en »besynderlig og bedre« skole. Det gælder om at sikre de bedst mulige rammer for eleverne ikke alene bygningsmæssigt, men også i form af et godt pædagogisk klima, præget af åbenhed, menneskelighed, demokratisk tankegang og gode fælles oplevelser for lærere og elever. Skolen skal leve med i byens liv, og vi skal sikre de fornødne økonomiske midler til at bevare de kulturelle værdier, vi i så rigt mål har på skolen. Vi skal møde fremtidens udfordringer, og det kræver mod, følsomhed og fantasi. Vi håber, at det må lykkes.

Trap Jensen indleder en serie kunstnerportrætter med en omtale af Leif Lage.

Poul Andersen fra pølsebaren på Torvet skildrer sine oplevelser som landpost i

det nordlige opland, og de er ikke kedelige!

Museumsinspektør Helge Torm skriver om et par gamle sorostik og Christian Willingshøj fortæller om sine oplevelser som brødkusk for længe siden. Mads Nedergaard skildrer oplevelser fra en vandretur i Himalaya, og amtsborgmester Brinth tager sig af spidsartiklen, den opbyggelige, som ellers egnens præster plejer at tage sig af.

Red.

Frokosten den 7. november

Kontorchef i undervisningsministeriet, formand for stiftelsen Sorø Akademi, Niels Thye introduceredes af Soransk Samfund formand Ib Juul, der havde formålet Thye til at komme og fortælle os om stiftelsens forhold, som han mente kunne være af interesse, »selvom I måske er mere interesserede i skolens forhold«. Thye erklærede straks – efter at have overbragt en hilsen fra direktionen – at det han ville fortælle ville blive præget af tal, »da det er tal jeg beskæftiger mig med«. Det kunne lyde noget tørt, men det var det langtfra: En overordentlig interessant, veldisponeret og velformuleret fremstilling opbygget over skemaet »Hvad er en stiftelse? Hvad er Sorø Akademis stiftelse? Stiftelsens retsgrundlag og økonomi fra 1973 (den nye fundats) til nu«. Thye – der i øvrigt er bosiddende regensianer i Sorø og dermed knyttet så stærkt til vort elskede »sted« i ånd og gerning at han nu, efter at have »gået på Akademiet« siden 1973, i sandhed er blevet *soraner* – svarede efter foredraget (der vil blive publiceret i Soraner-Bladet) på allehånde spørgsmål, der ofte på typisk soranervis drejede sig om de ejendommeligste væsentlige uvæsentligheder som f.eks. (Salling): »Hvorfor er Ingemanns kvædetræ blevet fældet? Hvornår bliver der plantet et nyt? – selvfølgelig på det gamle sted! – Sådanne tilsyneladende petitesser kan synes meningsløse for udenforstående, men for soraneren er de med til at danne det mønster af tradition og kultur som vi værdsætter! – Ib Juul havde ret da han i sin tak til

Niels Thye betegnede denne soraner-frokost som »en af de gode vi har haft«!

I øvrigt var vi seksten til bords: Niels Thye (Efterslægten 39), Herluf Krog-Meyer, æresmedlem og nestor fra 09, Laurids Schrøder 25, Dan Fink 27, Arne Stauning 29, Gunner Holm-Petersen og Peter Waagstein 31, Ellen Cecillie Berg f. Krarup og Jørgen Tholl 33, Johannes Dam 34, Paul Rantzau 37, Niels Matthias Saxtorph 40, Niels Estrup og Ib Juul 47, Per Salling og Mogens Stiefler 73.

For at slutte med begyndelsen må det lige konstateres at »Jeg veed –« blev sunget med bravour ledet af formanden, der åbent erklærede at han nu er sig sit ansvar bevidst som forsanger (Herluf drog et lettelens suk!), men det hindrede dog ikke Tholl i at komme med kritiske bemærkninger angående de syngendes (manglende) evne til at ihukomme teksten: »Har du ikke lagt mærke til«, sagde han, »at stemmeføringen synker efterhånden som man kommer frem i verset og ikke rigtig kan huske hvordan det hænger sammen. De usikres kraftsang sætter først i igen, når »den ranke Hjort« begynder at spejle sig –

Nogle stykker stimedede mod »Erik den Røde«, hvor nachspielet foldede sig ud i al sin intensitet. Temaet »Hubert«, der ikke var færdigbehandlet ved frokosten (det bliver det i øvrigt næppe nogen sinde, i hvert fald ikke så længe nogen mindes den prægtige lærer Hubert Rosen) blev taget op, og herlige hubertiana fortaltes. Som en smagsprøve blot denne: Præpositionerne, som styrer dativ og akkussativ, skulle selvfølgelig kunne lires af i en vældig fart på tysk – an, auf, ausser, hinter, in, neben, über, unter, vor, zwischen – men Hubert tilføjede gerne: »Og så på dansk«: Det var Tholl en mester i, ja, det gik så hurtigt at man faktisk ikke kunne høre forskel: »Anders Hansen henter i Nibe Ryper i Bundter og Svedsker«! – Unge og gamle gamle soranere: Mød talrigt op til soraner-frokosterne! I aner ikke hvad I går glip af!

Paul Rantzau

Soransk Samfunds legater

Ansøgning om de nedennævnte legater skal *inden den 15. januar 1986* indsendes til *amtsfuldmægtig fru Karen Jensen, Fru Ingesvej 20, 4180 Sorø*, stilede til Soransk Samfund med angivelse af, hvilke legater der søges. Der findes ikke særlige ansøgningskemaer, men i ansøgningen må der redegøres for, hvad legatet ønskes anvendt til, samt for ansøgerens økonomiske forhold.

1. Fhv. handelsskoleejer og forstander Valdemar Petersens legat for unge mennesker, der er udgåede fra Sorø Akademis Skole med realeksamen.

Fortrinsret har sønner af borgere i Sorø by eller landdistrikt samt sådanne, der vil gå handelsvejen.

2. Støttefondet for gamle Soraneres efterladte.

Legatet kan søges af gamle Soraneres efterladte. Fortrinsret har enker med børn.

3. Mølleejer Frederik Jørgensen og hustrus legat.

Legatet kan søges af en Soraner til uddannelsesformål eller af gamle Soraneres trængende enker.

4. Ingebjørg og Poul Suhr-Henriksens legat.

Legatet kan søges af trængende gamle Soranere eller af Soranere til uddannelsesformål, eller gives til sådanne formål, der skønnes af betydning for Sorø Akademis Skole eller Soransk Samfund.

5. Soransk Samfunds 100-års jubilæumslegat.

Legatet kan søges af nuværende eller tidligere elever og lærere.

6. Digteren, cand. jur. Aage Krarup Linds legat.

Legatets formål er at bekoste eller yde tilskud til udgivelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art og kan søges af personer, der i mindst 3 år har været elever på Sorø Akademis Skole, eller som er eller gennem en årrække har været lærere ved skolen.

Karen Jensen

Soranske dødsfald

HERBERT SCHOU (S 22)

3. november 1902 – 17. oktober 1985

BØRGE FINN LERCHE (33)

1. oktober 1916 – 24. oktober 1985

Ordensdekoration

Provst Johannes Ruge (S 43), Trykkevælde provsti, er den 27. august 1985 udnevnt til Ridder af Dannebrog.

Runde fødselsdage i december

1. Instruktør Ole Striim (f. 1925, '45),
Terp Skovvej 104, 8260 Viby J.

3. Oberst Niels Lunn (f. 1910, '30),
Tværvej 5, 8544 Mørke.

3. Vinhandler Jørgen Lyng (f. 1925, R 43), Casa Virgem, Tr. Tenente, Valadim 6, Cascais, Portugal.

3. Trafikkontrollør Kjeld Petersen (f. 1935, R 52), Halsebyvej 27, Svenstrup pr. 4220 Korsør.

4. Overlæge Kay Hjort Clausen (f. 1910, S 28), Valhalvej 61, 4000 Roskilde.

H H BACHE

ORDRUP JAGTVEJ 42 C
2920 CHARLOTTENLUND

Adresserendringer og reklamationer
rettes i Skandinavien
til det lokale postkontor.

5. Advokat Torben Elverdam (f. 1915, S 34), Solvænget 2, 4640 Faxe.
5. Arkitekt Laurids Schrøder (f. 1905, S 25), Møllebakken 28, 4400 Kalundborg.
7. Prof., dr. phil. Chr. Matras (f. 1900, S 20), Dalagøta, 2800 Torshavn.
8. Dir. Hugo Faber-Rod (f. 1915, S 34), c/o Lrs. C. L. Bech, H. C. Andersens Boulevard 38, 1553 København V.
11. Dir., Irs. Preben Neergaard (f. 1915, S 34), Bolbro Vænge 16, 2960 Rungsted Kyst.
12. Ole Franck Hansen (f. 1935, '50), ukendt opholdssted.
15. Civ. ing. Torben Balstrup (f. 1925, S 45), Maglegårdsvej 221, 3480 Fredensborg.
16. Gdr. Gunner Olsen (f. 1915, M 32), Fulbyvej 63, 4180 Sorø.
20. Arkitekt Klaus Munk Jensen (f. 1935, S 54), Voldmestergade 19, 2100 København Ø.
22. Forstander Steen Lassen (f. 1935, '49), Skovsvinget 22, Stavrby Skov pr. 5500 Middelfart.
24. Civ. ing. Peer Kornbeck (f. 1915, S 33), Manevej 15, 3460 Birkerød.
26. Afd. chef Kai Erik Jørgensen (f. 1925, S 46), Reichelsvej 3A, 2640 Hedehusene.
29. Dyrlæge Bent P. Jensen (f. 1935, S 55), Valmuevej 13, 7500 Holstebro.
29. Adjunkt Leif Aage Rasmussen (f. 1935, S 55), Ernst Meyers Gade 8, 1772 København V.
30. Soraner-Bladets Redaktør, lektor Svend Ranvig (f. 1915, S 35, lærer), Kongebrovej 28, 4180 Sorø.

MEDLEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 90,- i 1985. For medlemmer fra og med årgang 1978 samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr. 55,-. Medlemmer, som aftjener deres værnepligt, er kontingentfri et år, når meddelelse herom gives til:

Soransk Samfunds kasserer:

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30
1302 København K.
Telefon (01) 13 86 66
Postgiro 4 00 17 10
Kontingent giro 3 27 13 07

OBS - Årgang 84 og 85 er kontingentfri.

Postændring - Kontingent m.v.

SOR-data	SOR-data
Postboks 1078	Dr. Tværgade 30
København K.	1302 København K.
(ddgår)	

Betaling

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Finland og på Island fremsendes fortrykte girokort. Medlemmer bosat i det øvrige udland, bedes tilsende os en check trukket på en dansk bank og lydende på danske kroner (det koster ellers Samfundet d. kr. 30,00 at indløse en check). Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde uden yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

Henvendelse vedrørende SORANSK SAMFUND

stiles til:
Formanden, borgmester Ib Juul
Herlev Rådhus, Bygaden 90
2730 Herlev
Telefon (02) 94 06 33

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
(03) 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30, 1302 Kbh. K.
(01) 13 86 66

Sorø Bogtrykkeri APS
Alleen 9, 4180 Sorø
(03) 63 05 75